

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Η ΜΗΝΕΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Φανέττα

Τὸν καιρὸ πού τὰ κατορθώματα τοῦ περὶ φητῆ Μότσερ καὶ τῆς συμμορίας του τρομοκρατοῦσαν οὖλους τοὺς κατοικοῦς τῆς Βερώνης, στὴν πόλη αὐτὴ ζούσαν ὅταν ἦταν πῦρ ο, ἡ πριγκίπισσα Σκαρλάτι, μιά γοργὴ ἀνάγκη, μὲ

τὴν ἀνεψιὰ τῆς τῆς Φανέττα, μιά ὄφρανη. Ἡ Φανέττα αὐτὴ ἦταν ἐκκοσμητὴ ὁ δὴ τὴ Βερώνη γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ γιὰ τὴ μελαγχολικὴ καὶ παράξενη ἔκφραση τοῦ προσώπου τῆς, πού μαρτυροῦσε ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ εἶχε παράξενη τύχη. Πράγματι, ὅταν ἔγινε δεκάτῃ χρονίῳ, τῆς συνέβη μιά τρομερὴ κα' ἀπίστευτη περιπέτεια.

Μιά μέρα, ἔκει πού ἔκανε τὴν προσεχὴ τῆς στὴν ἐκκλησίᾳ, εἶδε ἕνα καλοντυμένο νέο νὰ τὴν κυτάρει μὲ τόσο θαυμασμό, ὥστε τὰράχησε καὶ τῆσασ. Ὑστερὰ ὁ νέος αὐτός πῆγε καὶ τὴν παρέεισε στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ τῆς προσφέρει ἄγισμα. Μά ὅταν ἡ νέα ἄγγιξε τὰ βρεμένα δαχτυλίδι του, τῆς φάνηκε ὡς νὰ γίνετο ἀναμμένα κάρβουνα, ἡ δὲ φλογερὰ ματιὰς πού τῆς ἔρχοντο τῆς τροπούσαν τὸ κορμί ὡς νὰ πυρποκίετο κάρβυνο!

Ὅταν ἡ Φανέττα γύρισε σπίτι, ὡς νὰ ὑπενθυμίσθη, διηγήθηκε στὴν παραπάνω τῆς τῆς συνέβη στὴν ἐκκλησίᾳ. Ἀπὸ τῆς λεπτομέρειες ὅσας τῆς διηγήσεως τῆς, ἡ γοργὴ κατάλαβε πῶς ἦταν αὐτός ὁ ἄγνωστος, ἔκαμε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ εἶπε: — Ἀλλοίμονο, παιδάκι μου! Ὁ ἄγνωστος αὐτός εἶνε ὁ ληστής ὁ Μότσερ καὶ γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ ἄγισμα, θὰ πῆ ὅτι ὁ εἰδάλειε γιὰ μνησίαν τοῦ θανάτου!

Ἡ Φανέττα κυτάρωθε μὲ μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Μά, δὲν κατάλαβε καὶ τόσο καλὰ τὴ σημασία τους καὶ παρεκάλει τὴ γοργὴ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ καλύτερα.

— Οἱ λησταὶ αὐτοὶ, κόρη μου, ὄχις τότε νὰ τῆς λέη ἡ παραπάνω τῆς, ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦν νὰ ἐξελισθοῦν ὅλα τ' ἄμαρτήματα τους ἂν συνδεδούν μὲ μιά τίμια καὶ ἐνάρετη κόρη. Ὅταν λοιπὸν κανεὶς ἀπὸ αὐτούς δῇ μιά νέα καὶ τοῦ ἀρέσει, τὴ βάζει μὲ τὸ ζεῖο ν' ἀρραβωνιαστῆ μαζί του. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τῆς δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ἐρωτευθῆ ἄλλον ἄντρα, καὶ τὴ ὀφρεται καὶ τὴν προστατεύει διαρκῶς. Τῆ μέρα ὅμως πού θὰ πεθάνῃ αὐτός, πρέπει νὰ πεθάνῃ καὶ ἡ μνησίαν τοῦ καὶ νὰ μπειν μαζί ο. Τὴν περιμένει στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας. Ἐνα τάρο, πού θὰ εἶνε, νὰ ποῦμε, τὸ κυριό κλινάρη τους. Τὰ τέρατα αὐτὰ πιστεύουν στὴν πρόληψη ὅτι ἂν τὸ ἄμαρτὰλο κορμί τους κομηθῆ τὸν αἰῶνο ὕπνο διπλα σὸν ἄγνο κορμί μὰς παρθένος, θὰ καθαρῶσθῃ ἀπὸ τὸ ὄρτο τῶν ἄνομιμάτων καὶ δὲν θὰ βασανίζεσθαι στὴν κόλαση... Γι' αὐτὸ εἰ λησταὶ διάλεγον τὴ μνησίαν τοῦ θανάτου.

Εἶνε ἀδύνατο νὰ αὖς περιγράψουμε τὴ ἐντύπωση προξένησε στὴ φαντασία τῆς Φανέττας ἡ τρομερὴ αὐτὴ διήγησι τῆς γοργῆς. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἡ Φανέττα, ζούσε διαρκῶς μὲ μαθηρὰ προαισθημάτων, νοιώθοντας πάντοτε ἕνα τρομερὸ κίνδυνο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ κατ' οὐδένα λόγο ἡ μνησίαν τοῦ θανάτου ἑνὸς ληστοῦ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγων καιρῶ, μιά παρὰ προσηλάσε τῆ Φανέττα μαζί της, νὰ πᾶνε νὰ κάνουν μιά ἐκδρομὴ στὴ περὶχωρὰ. Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁμορπιστήκαν δεξιά μ' ἄριστερὰ στοὺς κάρπους. Ἡ Φανέττα, πού ἀγαποῦσε πάντα τὴ μόνωση, προτίμησε νὰ τραβηχθῆ ἀπὸ κάθε παρὰ. Σπληθώθηκε κάτω ἀπὸ τῆς ἱστῆς πού ἔβγανταν πάνω ἀπὸ ἕνα ποτεμάκι μ' ἀσημένια νερά, μ' ἀποκοιμήθηκε γλυκὰ νανορμῶν ἀπὸ τὸ ἀνάλατρο θεράκι πού φυσούσε ἀπὸ ὅταν μακρυνός ἀντίλαλος γλυκειὰς μουσικῆς.

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε περαμένη ἀπὸ τὸ δάχτυλό τῆς μιάν ἀρραβῶνα στολισμένη μ' ἕνα πετράδι πού πετοῦσε μιά δυνατὴ καὶ παράξενη λάμψη.

Τὸ περιστοτικὸ αὐτὸ ἐτάραξε τὴ Φανέττα. Ἐτρέψε λοιπὸν καὶ τῶτε στοὺς φίλους τῆς. Κ' ἔκλεινοι πίστευαν πῶς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θὰ ἦτανε ὄμοιο κάποιου ντροπαλοῦ ἐρωτευμένου, πού ἐπαρπαφῆθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς Φανέττα γιὰ νὰ τῆς τὸ κἀνὴ ὄμοιο.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε ὡχρόν, ὅταν ἔστειρο ἀπὸ τρεῖς βδομάδες, ὁ νεαρός μαρκήσιος τῆς Πεκωκάρας ζήτησε τὴ Φανέττα σὲ γάμο. Ἡ γοργὴ πριγκίπισσα Σκαρλάτι δέχθηκε πολὺ εὐνοϊκὰ τὴν αἴτηση τοῦ μαρκηίου. Ὅσο γιὰ τὴ Φανέττα, ὅταν ἔμαθε πῶς ὁ ὄφραιος αὐτός νέος τῆς ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἤθελε γυναικα, ἄφησε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφιστός, ἔπειδὴ ἦτανε βέβαιη ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ μαρκηίου θὰ τὴ γλύτωνα ἀπὸ τὰ μάγια πού τῆς εἶχε κάνει ὁ ληστής.

Μιά μεγάλη δέξιως προηγήθη τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου. Ἡ μνησίαν παρουσιάστηκε λαμπροστολισμένη, μὲ πρόσωπο φωτιζόμενο ἀπὸ μιά μεγάλη καὶ δυνατὴ χαρὰ. Γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπαν ἔτσι εὐθόνη καὶ χαμογελαστὴ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς γιορτῆς αὐτῆς, ἡ Φανέττα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σαλὸν μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, πῆγε στὸν ἐξώστη κα' ἔκει τὸν εἶδε τὸ δαχτυλίδι, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτός τὸ εἶχε περῶσε στὸ δαχτυλίδι τῆς, τῆ μέρα πού αὐτὴ ἀποκοιμήθηκε κάτω ἀπὸ τῆς ἱστῆς. Μά ὁ μαρκήσιος διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας ὅτι δὲν ἦταν αὐτός... Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη πέρασε ἀπὸ κοντὰ τους μιά κόρησσα, ἡ ὁποία μόλις εἶδε τὸ δαχτυλίδι, εἶπε ὅτι ἦτανε δικὸ τῆς, καὶ ὅτι τὸν εἶχανε κλέψει κάποιος, μαζὺ μὲ ἄλλα κοσμημάτα...

Ἡ Φανέττα τῆς τὸ ἐπιστράφησε ὡχρόν. Μά τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ, ὅταν μαθεύθηκε, χάλασε ὅλη τὴ διάθεσι καὶ τὴν εὐθόνη τῆς γιορτῆς. Ὁ καλεσμένοι ἔφυγαν νωρίς καὶ ἡ Φανέττα, τὴ στιγμὴ πού ἀποχωρητοῦσε τὸ μαρκήσιος, ἐνοιώθησε τὴν καρδιά τῆς σπαραγμένη ἀπὸ κάποιον μαῖθο καὶ θλιβερὸ προαίσθημα.

Ὁ μαρκήσιος, φεύγοντας, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ ἐναπαύῃ τὴν ἄλλη μέρα νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιον. Ὅταν ἀνεγύρησε ἀπὸ τὸν πύργο, ἦταν πᾶσι ἀργὰ καὶ οἱ ὁρόμοι ἦσαν ἐρημικοὶ καὶ ὁμοιωμένοι...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ μαρκήσιος δὲν φάνηκε πουθενά. Εἶχε γίνε ἀφαντος! Ὡστόσο, κατὰ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος, βοήθησε τὸ πῆγμα τὸν στίς ὄχθες πού μικρὸ ποταμίου μὲ τ' ἀσημένια νερά, κάτω ἀπὸ τῆς ἱστῆς. Στὸ λαμπρὸ τὸ φεγγερὸ λαχὴν δύο χερσίων, πού τὸν εἶχανε στραγγαλίσει μὲ πρωτοφανὴ ἀγριότητα...

Ἡ Φανέττα ἔπεσε πᾶσι σὲ μεγάλη ἀπελπισία. Οἱ δικοὶ τῆς ἔβλεπαν στὸν ἄγριο θάνατο τοῦ μαρκηίου τῆς Πεκωκάρας ἕνα τυχαῖο γεγονός, ἐκείνη ὅμως κατάλαβε πῶς ἡ δολοφονία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς ἦταν ἐκδίκησι τοῦ ληστοῦ, πού ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του...

— Εἶνε γοργὸ τὸ ἀγάπη μου νὰ φέρῃ κατὰστροφὴ—ἔλεγε μὲ ἀπελπισία μέσα τῆς—. Εἶμαι ἡ μνησίαν τοῦ θανάτου! Εἶμαι ἡ μνησίαν ἑνὸς νεοκοῦ, ἀφοῦ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ ὁ Μότσερ πρέπει πρῶτα νὰ πεθάνῃ!

Καί, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μήπως τὴν ἐρωτευθῆ κἀνεὶς ἄλλος νέος καὶ τὸν πάρῃ μ' αὐτὸν στὸ λαμπρὸ τῆς—γιὰτὶ ὁ Μότσερ δὲν θὰ δίσταζε καθόλου νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν καινούργιο αὐτὸ ἀντίηλο τοῦ—ἡ Φανέττα ἀποφάσισε ν' ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸν κόμομο, καὶ νὰ πᾶν νὰ κλεισθῆ ὁ ἕνα μοναστήρι—στὴ μονὴ τῆς Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλῆους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ Φανέττα φέροσε τὸν πᾶλο τῆς μοναχῆς, τὸ μοναστήρι ἔκαμε τὴν τύχη του. Κάθε μέρα, διάφοροι ἀγνοτοὶ τὸν ἐστελναν δωρεὰς καὶ ἐλεημοσύνες. Ἡ καλόγηρος δὲν μαρτυροῦσε νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενο αὐτὸ, μὰ τὸ ἀπέδιδαν στὴν παρουσία τῆς Φανέττας. Ἡ μνησίαν αὐτῆ, ἔγινε μέσα σὲ λίγων καιρῶ τὸ πλουσιώτερο μοναστήρι ὅλης τῆς περιφερείας.

Ἡ Φανέττα πέρασε ἴσσορα ὀλόκληρα χρόνια στὸ μοναστήρι, χωρὶς νὰ τῆς συμβῆ τίποτα πού νὰ διαταράξῃ τὴ μακαρία γαλήνη τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐνα προῖ ὅμως, ἔμαθαν στὸ μοναστήρι ὅτι εἶχανε πᾶσι τέλος τὸν περιφίμο ληστὴ Μότσερ, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε τὰ ἐγκλήματά του καὶ τὸν ὁποῖο ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ θανατώσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ τὸν ὑπέβαλαν στὰ τρομερῆτερα βασανιστήρια.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ Φανέττα, δὲν εἶδε οὔτε λῆπῃ οὔτε χαρὰ.

Ὡστόσο, τὴ μέρα τὴν ὡριμένη γιὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Μότσερ, ἐνοιώσε στὴν καρδιά τῆς μιά μεγάλη λύπη γιὰ τὸν ἀνθρώπο αὐτόν, ἂν καὶ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς μεγάλῆς δυστυχίας τῆς.

Ἐνῶ λοιπὸν, τὴν μεγάλη πλατεία τῆς Βερώνης, ὁ δῆμιος ἐσταζαν μὲ μεγάλα σφουριά τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ ληστοῦ, ἡ Φα-

Τὴν περιμένει στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένα επεισόδιο του Βολταίρου. 'Ο αγέρωχος, αλλά και θρασύδειλος Ιππότης ντέ Ροάν. 'Οπου ο Βολταίρος ξυλοκοπείται. 'Η μονομαχία... πού δεν έγινε. 'Ο τρέμος του Ντέ Ροάν. Πώς έπια το ρεσαινόλαδο ο ήρσοποιός Σίμφων. Και πώς εξεδίκασε τον γιατρό του πεθαινέντας χωρίς να τον πληρώσει κ. τ. λ.

'Ο Βολταίρος δαπνοῦσε κάποτε στο σπίτι του πρωθυπουργού της Γαλλίας δυομάς ντέ Σουλλύ, όπου ήταν προσκαλεσμένος κι' ο αγέρωχος Ιππότης ντέ Ροάν.

'Ο κ. ντέ Ροάν είχε τότε μεγάλη ισχύ, λόγω του συνδέσμου του με τον βασιλέα της Παλατίας. Ματαόμοιος δὲ καθὼς ήταν, εθάρωσεν ταπεινωτικὸν καὶ παρακάθειαι σὸν ἴδιον τραπέζι μ' ἕναν κοινὸ θνητὸ, ὅπως θεωροῦσε τὸ Βολταίρο. Σὲ μὴ στιγμῇ λοιπόν, θέλοντά να προσβάλῃ τὸν Βολταίρο, εἶπε δυνατὰ, ὅτι οἱ ποιητὰὶ δὲν χρησιμῶνουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο τὸν να διασκεδάζουν τοὺς εὐγενεῖς πού τοὺς κάνουν τὴν τιμὴν τὰ τοὺς προσκαλοῦν σὸν τραπέζι τοῦτος. 'Ο Βολταίρος, περῶντιχε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἱπποῦ κ' ἐσπευσεν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν πού του χρεῶνται.

— Πού εἶπε αὐτὸς ὁ νέος πού μιλεῖ με τὴσ φρασῆτινα; ῶντιως τότε ὁ ἀγέρωχος ἱππότης, ῶντινας μὴ περιφρονητικῇ ματιὰ σὸν Βολταίρο καὶ προσποιοῦμενος πως δὲν τὸν γνωρίζε.

— Αὐτὸς ὁ νέος, κύριε, δὲν εἶπε τότε ὁ Βολταίρος, εἶπε ἕνας ἄνθρωπος πού τιμὰ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει, καὶ δὲν τὸ κυλάει μὲς στίς λάσπες σὴν μερικῶν ἄλλους...

"Ακούοντάς τὰ περῶντα αὐτὰ λόγια, ὁ κ. ντέ Ροάν ἔγινε ἔξο φρενῶν. Καί, θρασύδειλος καθὼς ἦταν, ἔκρινε τὴν στιγμῇ μὲν δὲν εἶπε τίποτα, ὅστε' ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως, ἐπλήρωσεν μερικῶν μερῶν καὶ τοὺς ἀνεῦθεν να ξυλοκοπήσουν τὸν ποιητῆ.

Ένα βράδυ, πράγματι, ἐνὸς ὁ Βολταίρος βρισκόταν ἀντιπόσιος σὸν σαλόνι τοῦ κ. ντέ Σουλλύ, τὸν εἰδοποίησαν ὅτι σὸν προθάλαμο τὸν ζητοῦσαν κατὶ ἀνηρέτας. 'Ο Βολταίρος βῆκε ἀμέσως νὰ δῆ τι τὸν θέλουν, ὅταν βῆθηκε δὲ σὸν προθάλαμο, οἱ μπάβοι τοῦ ντέ Ροάν, μεταμφιεσμένοι σὸν λακάδος τοῦ ἐπεστέθησαν καὶ τὸν ἄφισαν σθεδὸν ἀνάσθητο ἀπὸ τὸ ἔξλο!

'Ο δούξ ντέ Σουλλύ, μολοντὴ ἡ ἐπιθεσις εἶχε γινε μὲς σὸν σπίτι του καὶ ἐναντιὸν ἑνὸς καλεσμένου του, δὲν ἔτολμας να καταδιώξῃ τὸν κ. ντέ Ροάν, φοβούμενος μὴν ἐπισφῶν τὴν δυνάμεινα τοῦ βασιλέως.

'Ο Βολταίρος ὅμως δὲν ἐννοῦσεν νάφιση ἀνεκδίκητῃ τὴν προσβολῇ πού του εἶχε γίνε. Μόλις λοιπόν ἔγινε λάτ ἀπὸ τὰ τραυμάτὰ του, κλειδῶθηκε σὸν σπίτι του κι' ἐπέδθη σὴν ἐκμάθησῃ τῆς ἐφρασιῆς καὶ σὴν μελέτῃ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας. Καὶ τὴν μὲν ἐφρασιὰ τὴν ἐμάθεινε γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὕβριστῃ του, τὰ δὲ ἀγγλικά γιὰ νὰ τοῦ χρησιμῶνουν μετὰ θά... ἐξορίζετο, ὅταν τὴν μονομαχία τοσ...

"Όταν τέλος ἐπέσιθη ὁ ματεῖχε κολά τὸσων τῆν ἐκτῆν τῆς ἐφρασιῆς ὅσο καὶ τὰ ἀγγλικά, ἐστειλε ἕναν φίλο του σὸν ἱπποτῆ, προκαλῶντάς τον σὸ μονομαχία. 'Ο ἱππότης ἀδέχθη, καὶ ἡ μονομαχία ὠρίσθη γιὰ τὴν ἐπομῆν τὸ πρῶτ.

Σὸ δίστασμα ὅμως τῆς νεότης, ὁ γυναικῶσ ἱππότης ἔτρεξε σὸν βασιλέα καὶ φρόντισεν νὰ κλεισθὸν ἀντίπαλὸ του, τὴν ἴδια ἐστῆν νύχτα, σὴν Βασίλειη λ...

"'Ο δίσωμος ἠθοποιός Σίμφων ἔτρεχε κῆσιτε νάφροσφήση. 'Ο γιατρός του 'Ασλύ—μὴ ἐπιστημονικῇ κορυφῇ τῆς ἐποχῆς του—τοῦ σνῶσθησεν νὰ πληρῶσῃ ῶστος, αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, νάκολλοσθησῃ τὴν συμβολῇ του. 'Ο ἔξωπος γιατρός τότε κατέφρε σὸν ἔξῃ στρατήγημα:

'Ο Χάρου Σίμφων ἔπαισε, τὴν ἐποχῇ ἐκείνη κάποιον ἔργο, σὸ ὁποῖον ὑπεδῶστο ἕναν κατάδικο, ὁ ὁποῖος ὄφειλε σὴν τελευταία πράξῃ νὰ πῆ ἕνα ποτῆρῃ δηλητήριο, τὸ ὁποῖο τοῦ προσέφρεν ἕνα στρατιώτης. 'Ο 'Ασλύ λοιπόν στυνινοσθησε μὲ τὸν σερραφέα τοῦ ἔργου καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἠθοποιός πού ὑπεδῶστο τὸν στρατιώτῃ ἀντὶ νὰ προσφῶρῃ σὸν Σίμφων τὸ δηλητήριο, ἕνα ποτῆρῃ δηλαδὴ μὲ νερὸ, ὅπως ἔγινεκο συνήθως, τοῦ προσέφρεν ἕνα ποτῆρῃ μὲ... ρεσαινόλαδο! Φαντάσθησε τὴν καταπλήξῃ καὶ τὴν φροφῃα τὸν Σίμφων ὅταν ἀντελήθη τὸ παινχιδί πού του εἶχαν παῖτες! 'Ηταν ὄργα ὅμως πλῆον... Τὸ κοινόν, ἀπὸ τὴν πλατεία, παρακολοῦσθησε μὲ ἀγωντῆ τὴν σμῆνῃ, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γῶσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτῆριου... 'Αναγκάσθησε, λοιπόν, θέλοντάς καὶ μῆ, νὰ τὸ πῆ.

— Θὰ ἐδικηθῆ! ἀνέκραξεν ὁ Σίμφων ἀφοσ ἦτεσ τὸ λάδι.

Καὶ πράγματι, ἐτήρησε τὸν λόγο του: 'Απέθανε, σὸ λίγον καιρὸ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸ τοῦ γιατροῦ τοῦτος...

νέτα ζήτησε ἀπὸ τὴν ἡγουμένη τὴν ἀδεια νὰ πῆ νὰ προσευχῆ γιὰ τὴ σπυρία τῆς ψυχῆ; τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου...

'Η ἡγουμένη δὲν τῆς ἔφερε καμμίαν ἀντίφραση, καὶ ἡ Φανέττα πῆγε νὰ προσευχῆ μῆρος σὸν μαρμαρῶνο ὄστρακομένο, πού ἦσαν στήμενος σὸ μὴν ἀμῆρ, σὸν κῆρο τοῦ μοναστηριου.

Οἱ ὄρες περνοῦνε, ἡ θανατικῇ ἐκτέλεση τοῦ ληστῆ εἶχε γινε, ἡ καλόγηρος ἔγινε ματεῖται σὴν μεγάλη σάλα τοῦ μοναστηριου γιὰ τὸν τακτικὸ βραδυτὸ ἀδελφικό ἀσισμὸ, μα ἡ Φανέττα δὲν εἶχε γυρῶσε ἀκόμα ἀπὸ τὸν κῆτο.

Έτρεξαν νὰ τῆ βροῦνε, μὰ τοῦ κάκου. Τὸν κάκου ἐπῆξαν μὲ λομπάδες σ' ὄλες τῆς γωνιῆς τοῦ κῆπου. Πουθενὰ δὲν βρῆκανε κανένα ἴχθος τῆς. 'Η μυστηριῶδης ἐξαφάνισις τῆς ματεροῦμαξε τῆς καλόγηρος, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἐξηγήσοῦνε.

'Η εἰδηση αὐτῇ, ὅταν μαθεῦθηκε σὴν Βερῶννῃ, ἀνησούχησε ὄλο τὸν κόσμο.

Οἱ ἀρχεῖς τοῦ τόπου, διέταξαν ἀμέσως νὰ γίνῃ ἔρευνα σ' ὄλη τὴν πόλη. Μὰ πῶλι δὲν βρῆκανε τίποτα. Τότε παρουσιάσθη, μὲ δακρυομένα μάτια, ἡ παρμῶνια τῆς Φανέττας, ἡ ὁποία εἶπε στυος ἀρχοντας ὅτι ἡ Φανέττα εἶχε πεθῆναι καὶ βρισκόταν μέσα σὸν τάφο πούταν ὄφειλε καὶ τὸ ληστῆ Μότζερ.

Στῆν ἀρχῇ, καινεῖς δὲν τὴν πίστευε.

Μὰ ὅταν ἀπελιπίθηκαν πῶς θὰ εὑρισκαν τῇ Φανέττα, ἀπεφῶσισαν νὰ ὑκαποῦσουν στυς θερμῆς παρακλήσις τῆς. Πῆγαν τότε ἀμέσως, ἀνοιξαν τὸν τάφο τοῦ ληστοῦ καὶ βρῆκανε μέσα δὺσ πτώματα: τὸ Μότζερ καὶ τῇ Φανέττα λ...

Τὸ θαῦμα ὅμως ἦτανε ὅτι τὸ πῶμα τοῦ ληστοῦ δὲν ἔφερε κανένα σημάδι ἀπὸ τὰ φορητὰ βασανιστήρια πού τὸῦχαν κάμει. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του—πού τοῦ τὰ εἶχαν σπῆσει πῶν τὸ μῶνον τὸ κεφάλι—ἦτανε γερὰ, καὶ τὸ κεφάλι ἦτανε κολλημένο στυος ὄμους του λ...

'Ο Μότζερ εἶχε ἀγκαλιασμένη τὴν μηροσῃ του. Τὰ χεῖλη του ἀγγιζαν τὸ μῆστωπ τῆς.

Εἶχε δίκωο ὁ ληστῆς: ἡ παρουσία τῆς ἀγνῆς; παρῶθνας σὸν τάφο του τὸν εἶχε μαθαρισεῖ ἀπ' ὄλες τῆς ἁμαρτίες του, τὸν εἶχε ἐξαγνίσει λ...

CHARLES FOLEY

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΜΙΑ ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μία τραγωδία μοναδικῇ στὰ δικαστικὰ χρονικά συνῆρῃ πῶρ μὴνῶν σὸ μὰ ρομάνικῇ κωμῶτολι, τὸ Μπακάδο. 'Ένας ἀπ' τὸς ἀνώτερος δικαστικῶς τῆς πόλεως, ὁ Ν. Τζιόρτζιου εἶχε ἐγκαταλείψει πῶρ 2 1/2 ἔτων τὴν φιλιη του, μὲ τὴν ὁποία ἔβροσε ἀπὸ ἔπῶν. 'Εκείνη τότε τὸν παραμόνεψε ἕνα βράδυ πού γυρίζε σὸν σπίτι του καὶ τοῦ ἀδειασε κατὰμουρα ἕνα ὄλοκληρο δοχεῖο βιτριόλι. 'Ο δικαστῆς ἐπιφλῶσθησε ἐκείλες καὶ ἡ ἐδικητικῇ φιλιη του συνελήφθη καὶ κλεισθηκε σὴν φρασιῆ. 'Όταν ἔγινε ἡ δίκῃ, σὴν ὁποία παρεφῶσθη ὡς μάρτυρσ ματηρησιῆς καὶ ὁ τυφλὸς πῶρ δικαστῆς, ἡ κατηγοροῦμένη ἔδηλωσε ὅτι προσῶθῃ σὴν πράξῃ τῆς ἀπὸ τῆν... ὑπερβολῆ τῆς ἀγάπῃ γιὰ τὸν παρῶντο, τὸν ὁποῖο, ἐπρόδοσε, ἔξακολοῦσθησε ἀκόμη νὰ ἀγαπῆται καὶ ὅτι ἦταν πάντοτε πρόθυμη νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωῇ τῆς πῶρς χάριν του! 'Όταν ἄκουσε τὰ λόγια ἐκείνα ὁ τυφλὸς δικαστῆς ἐδήλωσε ὅτι ἀποσῶρε τὴν μῆυσῃ του, καὶ ὅτι σκοπεῖ νὰ πατρευθῇ τὴν κατηγοροῦμένη.

Πραγματικὰ μόλις ἀποφασιασθησε ἡ νέα ἔγινε ὁ γάμος τους καὶ οἱ δὺὸ σῶχῃον ἔτρησαν πῶρ εὐτυχεμένους καὶ ἡσυχῶ.

Ἄλλὰ ἄν ὁ Τζιόρτζιου ἐσυγχώρησε τὴν γυναικῇ πού του εἶχε καταστῶρε τὴ ζωῇ, δὲν τὴν συγχώρησε ὅμως καὶ ἡ μῆστῃα τοῦ τυφλοῦ δικαστοῦ, ἡ ὁποία εἶπεται ἀπὸ δὺὸ ὄλοκληρα χρόνια, μόλις βρῆκε εὐκαιρία, παρεφῶσθη τὴν νύφη τῆς καὶ τὴν ἐκόκτωσε πυροβόλησασα ἕναντίον τῆς.

ΤΙΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ

"Όταν ὁ δίσωμος ζωγράφος Βερνὲ πῆγαινε κάποτε ἀπὸ τὴν Γαλλία σὴν Ἰταλία, τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖο ταξίδεψε, καταλήφθη ἀπὸ τρομερῇ τρικυμῇ. Οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους εἶχαν γινε πελιδνοὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους...

'Ο Βερνὲ ὅμως ὄχι μόνον δὲν φοβῆθηκε ἀλλά... κατενθουσιῶσθηκε μὲ τὴν σπανία εὐκαιρία πού του παρουσιάζετο νὰ ζωγραφισῃ μὴ θέελλα «ἐκ τοῦ φυσικοῦ!» Ἀφοῦ ἐζήτησε τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, ἀνέβηκε σὸν μεγαλύτερον ἴστω τοῦ πλοῖου, ὅπου καὶ βῆθηκε στερεὰ μ' ἕνα σχοινί. Κι' ἀπὸ κει παρακολοῦσθησε σκυτάζουσα τὸ θέαμα τῆς θύελλης, κινδυνολύσασα νὰ παρασυρῆ ἀπὸ τὰ μανιόβανα κῆματα λ...

